

Kærligheden og det der blev tilbage

*The Grateful Dead i Stakladen, Studenternes Hus:
en ny afklaring, her er alternativ-kulturen i syntese*

KONCERT I ÅRHUS

DE ER ASTRONAUTER i det indre rum, sagde William S. Burroughs. Og rejsen var uendelig, for dens mål var at fange selve livet i en dråbe og fastholde det for altid.

I aften gav de koncert i Stakladen, Studenternes Hus: Jerry Garcia, Bob Weir, Phil Lesh, Ron Pigpen McKernan og Bill Kreutzmann — The Grateful Dead.

Og nu synes handlingen fuldbragt — den handling, de efter legenden må afklare, før de kan tilhøre kategorien „de taknemmelige“.

Her var forvisningen, den indre ro; det var alternativkulturen i syntese. Kærligheden og det, der blev tilbage af Haight-Ashbury, San Francisco, og hvor det nu var.

GRUNDLAGET for The Grateful Dead er country & western-musikken, men den er befriet for hestegødning og primitive skærmydsler.

Resultatet er afdæmpet, til

tider monotont — for Phil Lesh, Ron Pigpen McKernan og Bill Kreutzmann lægger en stærk rytmisk bund til Jerry Garcias og Bob Weirs udfoldelser.

Centrumsfiguren er Jerry Garcia, hvis guitar-spil bevæger sig til de yderste grænser (ikke noget stort nummer, han gør det bare, det er alt).

Den karakteristiske west coast-sound udebliver ikke, men den er modnet. Hallucinationerne er ikke længere nødvendige — The Grateful Dead henter næring i erkendelsen.

ALLE DISSE påvirkninger bemægtigede sig den hele sal, og afklaringen forplantede sig. Det var mindre musik, end det var tæt samspil med publikum.

De tre og en halv timers koncert gav de facetter, The Grateful Dead har sat i sammenhæng; numrene spændte fra traditionel blues over country & western til rock-parafraaser.

„Our love will not fade away“ sang Jerry Garcia—Bob Weir (Norman Pettys—C. Hardins klassiker). Vores kærlighed vil aldrig gå bort.

Det er muligt, de er døde. Vi er taknemmelige.

J. R. J.